

vi har haft indtil nu, er Tinget værdig, men lad os få sagen tilbage til udvalget, få den vendt en gang til og så få den tilbage her. Jeg mener ikke, at vi behøver nogen afstemning.

Hermed sluttede forhandlingen om forslaget om standsning af lovforslagets behandling og henvisning til fornyet udvalgsbehandling.

Afstemning

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg forslaget om, at sagens behandling standses, og at lovforslaget henvises til fornyet udvalgsbehandling, som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Sagens videre behandling stilles herefter i bero, og lovforslaget går til fornyet behandling i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 46:

Forslag til folketingsbeslutning om lægeligt ordineret heroin til særlig hårdt belastede narkomaner.

Af Villy Søvndal (SF) m.fl.
(Fremsat 10/1 2002. Første behandling 13/3 2002. Betænkning 15/5 2002).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Forhandling

Karen J. Klint (S):

Jeg synes, vi skylder SF en tak for, at de nu flere år i træk har fået Folketinget til at debattere behandlingsmuligheder for de misbrugere, der ikke har glæde af de eksisterende tilbud, for vi har alle fået en større viden om fordele og ulem-

per og om begrænsninger og succeser ved de forskellige behandlingstilbud.

Vi har fået et mere nuanceret billede af de hårdest ramte misbrugere og deres forfærdelige leveforhold. Og så har vi hver især været nødt til at gøre op med vores egne etiske og moralske overvejelser om, hvilke grænser vi som person har for valg af behandling.

Vi har drøftet Harm Reduction, også ud fra misbrugernes synsvinkel. Vi har fulgt andre landes udvikling i deres behandlingsprogrammer både med alternativ behandling, psykoterapi og anden social behandling, og vi har sidst set noget beskrevet i en svensk MTV-rapport. Vi har også set andre landes succes med lægeordineret heroin i deres vifte af behandlingstilbud til en mindre gruppe misbrugere, der ikke har profitteret af andre tilbud.

Forleden kunne vi se, at en parlamentskomité i England opfordrer til en revision af deres narkopolitik, herunder anbefaler komiteen en lempeligere holdning til hash, ecstasy og gratis narkotika til heroinmisbrugere. Der er også anbefalinger om injektioneringslokaler og øgning af behandlingspladser til kokainmisbrugere. Hvert land har nemlig sin forskellige fordeling af, om misbrugerne er heroinmisbrugere, kokainmisbrugere, eller hvad man tager af stoffer.

Vi har vores egen ekspertgruppes rapport om de danske behandlingsmuligheder, herunder anbefalinger af, at disse bør samarbejde bedre, og at der er et uudnyttet potentiale.

Ekspertgruppens medlemmer er ikke enige om, hvorvidt vi i Folketinget bør pålægge regeringen at gennemføre et behandlingsforsøg med lægeordineret heroin. Men ekspertgruppen er derimod enig om, at de nu afsluttede hollandske forsøg er videnskabeligt velunderbyggede, og at nogle personer fra forsøgsgruppen fik det væsentligt bedre ved kombinationsbehandlingen med metadon og heroin.

Ekspertgruppen er også enig om, at stillingtagen til et forsøg alene er et politisk anliggende; idet der lægefagligt ikke er mere at tilføje til debatten.

Det nu nedlagte Narkotikaråd nåede heldigvis på falderebet at udsende en delrapport om servicedeklaration, bedre information og øget tilgængelighed samt et sæt anbefalinger vedrørende botilbud og andre sociale tilbud til pleje- og omsorgskrævende stofmisbrugere. Begge udgivelser fortjener at få en central placering i den danske narkotikapolitik. En debat herom bør vi tage os tid til senere, for i dag skal vi stemme om

SF's forslag om forsøg med lægeordineret heroin.

Kl. 18.15

Jeg skal straks oplyse, at den socialdemokratiske gruppe ikke stemmer som en samlet gruppe. Der er et flertal i den socialdemokratiske gruppe, der stemmer for forsøg med lægeordineret heroin, men vi har gjort sådan, fordi vi er fritstillet, at der i de clearinger, vi har lavet, er seks jastemmer, der går ud, og seks nejstemmer, der går ud, så vi har balancen i det.

Vi skal ikke stemme om, hvordan vi får misbrugerne væk fra gaden. Vi skal stemme om, hvordan vi kan give dem en bedre kvalitet gennem flere behandlingstilbud. Og den socialdemokratiske folketingsgruppe ser ens på, at de hårdest belastede narkomaner skal have flere og bedre tilbud, og de skal være individuelle, og der skal være mere effektivitet i behandlingen. Det er så selve midlerne, vi ikke ser ens på.

Uanset hvad afstemningen her i salen fører til, vil jeg kraftigt anbefale, at vi på tværs af partierne får sat ny fokus på de forebyggende muligheder og på de enkelte behandlingstilbud og på spillet mellem systemerne, så vejen til behandling bliver kortere og lettere.

Vi skal også få behandlerne til at se på, om der er andre legale, medicinske behandlinger, der kan støtte op om de sociale tilbud, så misbrugerne får nogle flere og bedre kombinationer at vælge imellem. Så debatten om den danske narkotikapolitik og en bedre og mere effektiv behandling også for de hårdest ramte narkomaner slutter ikke ved afstemningen i dag. Debatten får mere et nyt startsted, nemlig på et større vidensgrundlag.

Lad os bruge dette vidensgrundlag konstruktivt uanset afstemningsresultatet.

Villy Søvndal (SF):

Når debatten om de hårdest ramte narkomaner, som jo egentlig startede for 4 år siden, til sin tid skal skrives, tror jeg, at man vil huske den som en debat, der på to afgørende områder rykkede debatten. Det ene er, at vi kom væk fra den der rene symboldebat, der ikke har forholdt sig til det indholdsmæssige, skældsordsdebatten.

Jeg ser, at selv hr. Jørgen Winther fra Venstre i Dagens Medicin er citeret for at sige, at hvis det kan dokumenteres, at heroin har de virkninger, at nogle bliver afvænnet, så ville han på et tidspunkt være tilhænger af det. Det vil jeg godt kvittere for, for det synes jeg er ganske langt i forhold til, hvor debatten startede i sin tid. I ste-

det for en debat på skældsord, hvor jeg husker starten på debatten med overskrifter som »Skal vi være statspushere?« og »Skal vi have statsheroin?«, er vi nu kommet til det reelle i debatten, nemlig hvordan hjælper vi bedst nogle mennesker, der har en ekstrem høj dødelighed.

Det her område er jo kendetegnet ved, at Danmark har den næsthøjeste europæiske dødelighed, som i øvrigt er vokset i takt med, at vi har brugt straf og stress. Hvis man kigger på kurven over dødelighed, er den direkte lineær i forhold til politiets indsats på det her område. Det synes jeg bør vække til nogen eftertanke hist og her. Vi driver med den danske narkodebat mennesker ud i en for tidlig død. Det er det ene hovedproblem.

Den andet ting, som jeg synes den her debat har hjulpet med til, har været at sikre, at det altid gav lidt penge til misbrugsbehandlingen. Det er jo ikke rigtigt, som det blev påstået på et tidspunkt i debatten, at vi havde en meget lavt udbygget behandlingsindsats. Jeg er enig i, at vi ikke har behandlingstilbud nok, men vi har faktisk tredoblet behandlingsindsatsen på det her område i løbet af en 3-årig periode. Det er også fint.

Hvad er det så, vi er blevet klogere på, siden debatten startede for 4 år siden? Det er vel specielt to ting. Den ene er, at det schweiziske forsøg meget klart siger, at hvis man gennemfører et forsøg med udlevering af heroin til den hårdest ramte gruppe af stofmisbrugere, så får de et bedre helbred. Det synes jeg godt er til at forstå. Hvis man ikke skal ud og indtage urene stoffer; hvis man ikke skal prostituere sig for at skaffe penge til de stoffer, man skal have; hvis ikke man skal leve det dybt uværdige liv på Istedgade, hvor man sprøjter med vand, der er hevet op af rendestenen og blandet med alle mulige andre ting; hvis man sikrer, at de mennesker i stedet for får et rent stof, så sikrer man også, at de får en bedre helbredsmæssig tilstand og ikke dør så tidligt.

Kl. 18.20

Det andet, man kan konkludere af det schweiziske forsøg, er, at deres sociale forhold forbedres markant. Det synes jeg også godt man kan forstå. Når hele ens liv ikke skal bruges på den kriminelle yderbane, kan man bedre fastholde et ordentligt forhold til venner, til familie, til naboer osv. Så vi hjælper de mennesker igennem til de sociale forhold, der også skal bære dem videre i det her liv, i stedet for at fastholde

dem i den ekstreme isolation, det er at være stofmisbruger.

Det tredje, vi ser i det schweiziske forsøg, er, at de i forhold til arbejde og uddannelse klarer sig klart bedre, end de gjorde før.

Vi ser også – det har været en af indvendingerne imod det, og derfor vil jeg godt nævne det allerede nu – at for mange er det her en vej til afvænning. Det synes jeg også godt man kan forstå. Når ens liv ikke længere er fuldstændig kaos, så kan man også begynde at overveje et liv, der betyder, at man reetablerer rammerne omkring et liv, også et stoffrit liv. Derfor kan man også for dem, det er meget vigtigt for, betragte det her som en vej til at nå helt ud af stofferne.

En sidegevinst i de schweiziske forsøg er, at kriminaliteten styrtdykker. Det synes jeg ikke er det stærkeste argument. Jeg synes, at det er et vigtigt argument, men jeg synes, at man skal fastholde fokus på stofmisbrugerens i denne her diskussion.

Anklagen mod de schweiziske forsøg har så været, at det kunne man sagtens sige, men det var ikke videnskabeligt veldokumenteret. Så kom de hollandske forsøg, og der tror jeg, at alle måtte tilstå, selv de, der var meget hårde kritikere af et sådant forsøg, at det her var så veldokumenteret, som et forsøg overhovedet kunne blive.

Men hvad var det så, man dokumenterede i de hollandske forsøg?

Det var, at to tredjedele, 66 pct., fik det bedre med den her behandling. To ud af tre fik det bedre; fik det bedre helbredsmæssigt; fik det bedre socialt; var bedre i stand til at organisere deres liv.

Nogle havde så sagt: Det kunne man også klare med metadon og andre stoffer. Det er ikke den rigtige konklusion på det hollandske forsøg. Det hollandske forsøg siger tværtimod, at der er en gruppe, som kun kan hjælpes, hvis man giver dem heroin.

Det, jeg kan se i den offentlige debat, er, at der så er opstået et nyt sæt argumenter. Jeg skal lige kort forholde mig til dem. Jeg mener, at der er forskellige nye argumenter i dagens debat.

Det ene lyder, at først skal behandlingssystemet udbygges fuldt ud. Hvis det kommer til at fungere tilstrækkeligt, så kan vi begynde. Men hvad er det for en virkelighed, vi nærmer os i det her efterår? Jeg skal ikke trætte med taler om den sociale massegrav og sådan noget, men jeg vil bare sige, at hovedparten af danske amter er på vej til at spare på det her område. Hvad bety-

der dét? Det betyder, at man yderligere vil udskyde det tidspunkt, hvor et sådant forsøg kunne hjælpe mennesker, fordi man går ind i besparelser på misbrugsbehandlingen rundt om i amterne lige præcis i det her efterår. Jeg havde en debat tidligere i dag med socialministeren om behandlingen, og jeg skal ikke trætte med den mere.

Men pointen i forsøgene er jo, at selv om vi havde en fuldt udbygget behandlingsskapacitet, så er der nogle mennesker, der ikke profiterer af behandlingssystemet, og det er dem, vi diskuterer i forhold til et forsøg med lægeordineret heroin.

Det andet argument er, at det skulle være utrolig dyrt at gennemføre et sådant forsøg. Der vil jeg henvise til Dagens Medicin fra tirsdag den 16. maj, hvor den hollandske regering har bedt om et notat fra Schweiz. De har fået et notat, og jeg skal bare citere konklusionen i notatet.

I Dagens Medicin står der: Notatet henviser til erfaringerne med lægeordineret heroin i Schweiz. De viser, at behandlingen koster 250 kr. pr. narkoman om dagen. Til gengæld sparer samfundet store summer på især et markant fald i kriminaliteten samt mindre sygdom blandt narkomanerne. Den besparelse løb op i 472 kr. pr. narkoman om dagen. Det vil sige, at besparelsen ved at give lægeordineret heroin er næsten dobbelt så stor som udgiften.

De, der argumenterer med økonomiargumentet, argumenterer enten med bedre vidende, eller også har de ikke sat sig ind i, hvordan tallene er. Det argument duer ikke.

Det tredje argument har været, at det her var en glidebane; at hvis man først startede det her, så kunne man ikke stoppe folk i at kunne komme ind og få stoffer. Der har også været et argument om, at man jo så kunne kvalificere sig. Hvis man som meget ung startede et misbrug, kunne man efter 5 år kvalificere sig til heroin. Jeg tror, at de, der fremfører det argument, har meget lidt forståelse af, hvad det vil sige at være stofmisbruger. De planlægger ikke måneder, de planlægger ikke år, men de planlægger dage, de planlægger timer. Det er et skinargument, og man bedes venligst opfinde et bedre.

Kl. 18.25

Så har der været det argument, at det her var et dårligt moralsk signal til ungdommen. Man kunne risikere, at det ville betyde langt, langt flere stofmisbrugere, hvis de fik det her signal. Det forstår jeg ikke. Det bygger på den kæmpe illusion, at vi i forvejen ikke bruger narkotika.

Det gør vi jo. Vi har lige fået en rapport, der siger, at Danmark er det land i Europa – så vidt jeg husker debatten – der bruger mest. Vi bruger det til smertebehandling af folk, der har cancer. Vi bruger det til smertebehandling af folk, der har meget ondt i ryggen. Der er altså ingen moralske skrupler i forhold til at bruge det. Men når vi taler om mennesker, der har virkelig ondt, ondt i livet, ondt i sjælen, ondt overalt, så kommer pludselig de høje moralske paroler.

Hvorfor er det sådan, at kun førsteklases danskere kan deltage i det her, mens de, livet gør virkelig ondt på, ikke kan få lov?

Det er første gang, vi bringer det her til afstemning i Folketingssalen. Jeg havde sådan set et håb indtil, forstår jeg, Venstres gruppemøde om, at der var et flertal, der ville stemme efter grundlovens bestemmelser om medlemmers overbevisning. Jeg forstår, at man på Venstres gruppemøde har vredet armen om på nogle helt til det punkt, hvor de siger av. Det synes jeg er ærgerligt, specielt i frihedens århundrede, og vil godt kvittere Socialdemokratiet, der ofte i den offentlige debat bliver beskyldt for kadaverdisciplin, for dog at give friheden fri i et så etisk væsentligt spørgsmål som det her. Og jeg må sige, at det oprigtigt undrer mig, at Venstre, altså netop liberalt tænkende folk – for jeg ved, der er tilhængere i Venstre – i dag vil stemme efter at have fået armen vredet så langt om, at jeg næsten synes, at det er synd.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Jeg siger tak til hr. Villy Søvndal for indlægget, og jeg vil også gerne sige, at jeg er helt enig med hr. Søvndal i, at det har været en meget fordragelig debat. Jeg vil også sige, at vi ved førstebehandling af forslaget havde en særdeles grundig debat og kom rundt omkring mange hjørner i en god og en sober tone.

Så vil jeg sige, at Venstres folketingsgruppe i dag stemmer nej til forslaget fra SF, og jeg vil samtidig sige, at der er nogle få i vores gruppe, der har meget, meget stor sympati for det her forslag. Sympatien er endda så stor, at de måske ville have stemt ja, hvis der havde været en form for finansiering i dette forslag. Hr. Søvndal må jo indrømme, at den findes ikke.

Vi har haft debatten mange gange før, og derfor vil jeg kun ganske kort nævne, hvad vores problemer er.

For det første: Det at give heroin til narkomaner hjælper ikke ret mange narkomaner ud af

heroinmisbruget; det bliver et permanent forbrug af heroin. Derfor er det også rigtigt, som hr. Søvndal sagde, at hvis vi på et tidspunkt får en videnskabelig dokumentation for, at det at give heroin til narkomaner vil hjælpe nogen ud af heroinmisbruget, jamen o.k., så er Venstre også klar til at se på det her med nye og åbne øjne.

Så er det også problematisk med hele glidebanen, for det, der er sagen, er, at hvis først man starter med at give heroin til 400-600 narkomaner, så vil næste fase selvfølgelig være, at det i en vis udstrækning hjælper disse, og så vil man udvide det og udvide det, men hvor skal grænsen så være henne? Men det har vi diskuteret mange gange.

Alt i alt vil jeg sige, det er godt, at vi har fået debatten. Mange partier er blevet mere afklarede, og Venstres folketingsgruppe stemmer altså nej til forslaget.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil bare bede hr. Villy Søvndal om at bekræfte, at det ikke er et forsøg; sønskes iværksat inden for indeværende finansår, men at det er et senere forsøg, hvorfor der ikke er penge i klemme i år.

Jeg vil også bede hr. Villy Søvndal om at komme med et bud på prisforskellen på en heroinunderstøttet behandling og så psykoterapi.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil igen også kvittere for en fordragelig debat i forhold til hr. Jørgen Winthers standpunkt. Jeg tror også, synspunktet er rigtigt, og jeg vil medgive, at nogle i Venstres folketingsgruppe har sympati for forslaget, men er desværre i det her frihedens århundrede blevet bundet så meget på hænder og fødder, at de ikke kan noget. Det synes jeg er synd. Jeg synes, at det er meget uliberalt på den måde at tvinge folk imod deres overbevisning.

Kl. 18.30

Jeg vil ikke gentage de gamle diskussioner, dem har vi jo haft mange gange, men jeg forstår, håret i suppen denne gang har været, at der ikke var anvist finansiering. Jeg er lige så sikker på, at hvis jeg havde anvist finansiering, var den anvist finansiering problemet.

Det må jo så betyde, at de mennesker, der i Venstres gruppe er tilhængere af et sådant forsøg, har en særlig pligt til ikke alene at genfremsætte det her forslag, men også at pege på den fi-

nansiering, der så er deres finansiering, for så har vi jo udskilt det enkelte punkt, der skiller et mindretal fra et flertal her i Folketinget. Jeg forstår, at det er finansieringen, så jeg synes, der påhviler tilhængerne i Venstre et kæmpeansvar for at spille ud eller sætte sig sammen med os og diskutere en finansiering, der muliggør, at vi kan gennemføre det her.

Til fru Karen Klint: Jeg er helt enig i, at det ikke alene er den heroinunderstøttende behandling, det er også den psykosociale understøttende behandling, og de kan ikke stå alene, ligesom metadonbehandling ikke kan stå alene. De her mennesker skal hjælpes, og det klares ikke alene med stoffer. Der skal mennesker til. Det er også en stor og vigtig del af det.

Jeg venter spændt på, hvad Venstres svar er på, hvordan de vil bringe den her sag videre. Det er dog harmdirrende, hvis der er et flertal her i Folketinget, der, fordi man ikke vil diskutere finansiering, er med til at forhindre et forslag, som i øvrigt ville være et godt forslag. Så jeg venter spændt på, at en af Venstres tilhængere kommer herop og redegør for en mulig finansiering.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Villy Søvnald har nævnt udtrykket fritstille, og for god ordens skyld vil jeg godt sige, at alle i den konservative folketingsgruppe stemmer i denne sag efter deres overbevisning.

Med hensyn til fritstilling er det sådan, at vi i den konservative folketingsgruppe har den regel, at grundloven er over gruppe-loven. Det vil sige, at der er ingen, uanset hvem han eller hun er, der kan pålægge et folketingsmedlem, hvad hun eller han skal stemme. Det afgør folketingsmedlemmet suverænt. Det står i grundloven, og vi i den konservative folketingsgruppe retter os også i denne sag efter grundloven.

Vi stemmer altså efter grundloven og efter vores overbevisning.

Birthe Skaarup (DF):

Efterhånden har der været vendt mange sten i denne her sag, og nu er det jo så op til partierne at afgøre, hvordan de vil stemme. Jeg kan sige, at Dansk Folkeparti vil stemme imod, og det er en enstemmig gruppe, der slutter op om det.

Noget af det, der selvfølgelig er væsentligt for Dansk Folkeparti, er, at vi skal tilbyde narkomaner behandling. Det synes jeg er væsentligt at slå fast, og det er jo noget af det, der har manglet. Vi

skal tilbyde dem bolig, sociale tilbud, men også afvænnning, og vi skal følge dem, efter at de har fået mulighed for afvænnning.

Når jeg ser på, hvad der er sket i udvalget i denne her sag, kan jeg ikke lade være med at drage en ting frem, og det er en af de deputerede, der bl.a. sagde: Jeg taler tit med narkomaner, som venter på, at de kan få heroinen gratis. De er ikke motiverede for at komme i behandling. De skal bare vente et par år, og samtidig skal lovgivningen bare laves om, så de kan leve på deres heroin, som de har lyst til.

Der vil aldrig være en motivation fra en heroinmisbrugers side til at komme ud af rusmisbrug, hvis der er den gulerod, at han engang kan få gratis heroin. Det er selvfølgelig noget af det, vi frygter, også når vi ser på henvendelser fra pårørende til stofmisbrugere, der så inderligt beder os om at lade være med at lave den slags forsøg, som de er helt klar over vil udmønte sig i, at de unge overhovedet ikke har motivation til at holde sig væk fra heroinen.

Jeg synes, at vi mange gange i det her land er begyndt at se så slattent på tingene. Jeg kan ikke lade være med at tænke på alkoholmisbrug, hvor vi ser de unge i en meget, meget lav aldersgruppe synes, det bare er dejligt at skulle drikke alkohol både til fest og til hverdag. Det er noget af det, at jeg er utrolig bange for også vil ske, hvis vi vedtager sådan et forslag.

Kl. 18.35

Vi har også Cleanhouse, som er et meget, meget flot eksempel på, hvad man kan udføre her i landet af opbakning til narkomaner, der har været ret langt ude, og det er ikke længere siden end i sidste uge, jeg læste, at Esbjerg Kommune virkelig laver en opbakning til misbrugere, således at de kan komme ud af det, der er et helvede både for misbrugerne og deres forældre.

Forslaget her får ikke Dansk Folkepartis stemme. Vi siger tak for debatten, men vi ser et meget, meget stort faresignal i at vedtage en forsøgsordning, hvor heroinmisbrugere aldrig kommer ud af deres misbrug.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil gerne bede fru Birthe Skaarup om at bekræfte, at i det materiale, vi har haft tilgængeligt såvel fra schweiziske som fra hollandske forsøg og også i den rapport, vi har fået i dag, »Behandling med lægeordineret heroin«, om heroinbehandling i England, er det faktisk meget, meget få narkomaner, der ønsker at deltage i en he-

roinbehandling. I England, i det kæmpeland med mange tusinde narkomaner også på heroin er det, til trods for at der er 70 læger, der kan ordinere heroin, kun 450 mennesker, der har valgt at være i heroinbehandling. Den bekræftelse for netop ikke at male Fanden på væggen.

Jeg synes, vi skal respektere hinanden for, at nogle gerne ser, der bliver et forsøg i Danmark, også for at se, om der er nogen danske narkomaner, der vil have glæde af et forsøg, for danske narkomaner ligner ikke de hollandske narkomaner eller andre. Men vi skal passe på ikke at få det til at blive et større problem. Det er måske kun 250 mennesker, vi snakker om, og ikke de 14.000 narkomaner, vi har i Danmark.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Det er til hr. Villy Søvndal: Det er en vildfarelse, hvis det er sådan, at hr. Søvndal tror, at der egentlig er flertal for dette forslag ...

Formanden:

Det er korte bemærkninger til fru Birthe Skaarup.

Jørgen Winther (V):

Præcis, det er det. ... Det var som ordfører.

Hr. Villy Søvndal og jeg kan tale sammen lidt senere ... Ja, jeg er færdig nu her.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Det, der alligevel bringer mig på talerstolen, er fru Birthe Skaarups brug af citater og anbefalinger fra tidligere narkomaner.

Vil fru Birthe Skaarup ikke godt komme herop og bekræfte, at vi også har hørt andre holdninger i udvalget? Jeg citerer nu fra et offentligt tilgængeligt bilag fra Sundhedsudvalget fra Landsforeningen til Human Narkobehandling:

»Efter det, vi har oplevet og erfaret de sidste 25 år, kan der da kun være noget at vinde. Det er jo helt klart, stoffrihed er at foretrække, men at basere hele behandlingssystemet på stoffrihed, hvor kun ca. 4 pct., altså fire ud af 100 i stoffri behandling, bliver helbredt, er for uforsståeligt. Hvilke andre steder i sundhedssektoren vil man tolerere mennesker og millioner af kroner baseret på så ringe resultater?«

Vil fru Birthe Skaarup ikke forklare her i dag, hvorfor Dansk Folkeparti endnu ikke har fremsat forslag om at opgradere f.eks. den psykosociale indsats, den stoffri behandling, som man er så opsat på skal blive bedre i Danmark?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Tre vildfarelser, som jeg tror Dansk Folkeparti skal gøre op med, fordi de simpelt hen ikke lader sig fastholde: Den ene er, at hvis man tilbyder heroin, så kommer de aldrig ud. Det er ikke det, de schweiziske forsøg siger. De siger faktisk, at over 10 pct. kommer ud af misbruget. Så jeg undrer mig lidt over, hvor man har den sikre viden fra.

Den anden er, at alle pårørende skulle være modstandere af et heroinforsøg. Det er simpelt hen ikke rigtigt. Vi får breve fra pårørende, også til afdøde, der siger, at de meget gerne ville have haft denne her mulighed til deres barn, for så havde de måske haft vedkommende endnu. Dansk Folkeparti skal lade være med at tage patient på en sandhed, der desværre er meget mere indviklet også på det her punkt.

Kl. 18.40

Den tredje vildfarelse er, at Dansk Folkeparti sagde, at man skulle tilbyde boligsociale tilbud. Det er jeg helt enig i. Hvad nu, hvis virkeligheden i det her efterår er den stik modsatte, nemlig at der skæres på behandlingstilbud til misbrugere, til sindslidende, til hjemløse i langt, langt den største del af de danske amter? Hvad ville fru Birthe Skaarups argument så i øvrigt være i samarbejdet mellem regeringen og Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Nu kan jeg forstå, at den rapport, som fru Karen Klint henviser til, er en, der lige er kommet her i eftermiddag, og som jeg i hvert tilfælde ikke har set. Men selvfølgelig vil vi gerne redde narkomaner. Der er jo så mange forskellige måder at gøre det på, men det kræver jo, at man læser en rapport, for at man kan tage stilling til den.

Til fru Sophie Hæstorp Andersen: Det er da rigtigt nok, at ude i amterne – og det er faktisk også til hr. Villy Søvndal – er der gode muligheder for at afvænne narkomaner, og det er så selvfølgelig op til amterne at lave den slags tilbud. Jeg ved, at i mange amter gør man virkelig noget ud af det her område. Jeg kommer selv fra et amt, hvor vi i hvert tilfælde har prøvet at prioritere det her område, fordi vi ser de store fare-signaler, der er ved misbrug og specielt narkomaner.

Dansk Folkeparti, må jeg sige til hr. Villy Søvndal, tager ikke patent på nogen sandhed om narkomaner. Vi har nogle argumenter, som vi fremfører her i dag, og det er da klart, at når vi i et udvalg får foretræde af folk, der kraftigt fraråder, at vi skal lave de her heroinforsøg, så lytter vi naturligvis til det.

I sandhedens interesse vil jeg da så også sige, at der selvfølgelig har været nogle, der har haft foretræde for udvalget, der syntes, det var en god idé. Men Dansk Folkeparti har altså taget den beslutning, at vi ikke vil være med til forsøg med lægeordineret heroin, og derved bliver det.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det skal være en lille korrektion til fru Birthe Skaarup: Det er faktisk ikke fra den rapport, vi har fået i dag, jeg havde oplysningerne om, at det kun er 250 mennesker i Danmark til forsøget, vi taler om. Det er Sundhedsstyrelsens beregninger, som vi har haft længe i udvalget. Det er også fra Sundhedsstyrelsens resumeer af det hollandske forsøg og af det schweiziske, at vi har, at der faktisk har skullet ret god overtalelse til for at finde nogle mennesker, der ville deltage i et heroinforsøg.

Den rapport, vi har fået i dag, har jeg ikke bragt ind i debatten, men det er faktisk god læsning, også en læsning, der kunne have været god for os at have haft i udvalget noget før, for den slutter faktisk med et design på, hvad et dansk forsøg burde være gået ud på. Derfor er det lidt ærgerligt, at vi har fået rapporten her 3 timer, før vi skulle i salen i dag.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg skal kvittere for Dansk Folkepartis indrømmelse af, at de har mødt begge slags mennesker. Så er vi ligesom mere på linje, når vi kan sige, at vi så har valgt kun at høre på den ene halvdel og ikke på den anden halvdel. Fair nok! Det er jo det valg, man må tage, men det er jo rart at få afkræftet, at det var et enslydende indtryk, man fik, når man modtog breve og deputationer.

Det andet, jeg vil sige, er så om behandlingsindsatsen. Jeg ved ikke, hvornår man fra Dansk Folkeparti bragtes ud i den vildfarelse om, hvad der kommer til at ske i det her efterår. Jeg talte ikke om, hvad der er sket indtil nu. Det ved jeg jo godt. Vi har også fra SF's side været med til at drive på for at få pengene afsat til behandlingsindsatsen. Det er jo lige præcis derfor, at bl.a.

amternes socialudgifter er steget med 5-6 pct. om året i de seneste år. Det er derfor, regeringen har udsendt et brev, der beder dem om at få de udgifter sat ned, fordi det ellers ikke harmonerer med skattestoppet.

Det, jeg taler om, er fremtiden. Jeg taler om den fremtid, som er i gang i amterne, hvor man er i gang med at beskære de sociale tilbud, og jeg beklager, hvis Dansk Folkeparti ikke er opmærksom på, hvad der sker. Så synes jeg, man skulle orientere sig lidt i amternes budgetlægning i øjeblikket. De skærer på misbrugere, de skærer på sindslidende, de skærer på hjemløse, og de gør det, fordi Dansk Folkeparti støtter regeringens meget stramme økonomiske politik over for amterne og kommunerne.

Kl. 18.45

Formanden:

Fru Birthe Skaarup, og så nærmer vi os vist afslutningen.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Så vil jeg godt lige sige til hr. Villy Søvndal, at der altså ikke har været et flertal i udvalget, der gik ind for forsøg med heroin. Det tror jeg nok at der er mange i Sundhedsudvalget der kan bekræfte.

Hvad er det dog for noget at stå og sige her, at amterne bliver nødt til at skære i socialudgifterne? Det er amternes suveræne afgørelse, hvor de vil skære. Det kan også være på et kulturhus. Tænk lige på, at amterne har den forpligtelse over for deres borgere i de respektive amter at give et ordentligt tilbud.

Jeg vil godt indrømme, at der er nogle amter, der måske går ud og siger: Nu bliver vi nødt til at spare på de sociale udgifter, for nu siger de fra Folketingets side, at der skal ske besparelser. Men det er suverænt amternes afgørelse, hvor de vil lave de besparelser, og det er ikke nødvendigvis på det sociale område.

Formanden:

Fru Rikke Hvilshøj som privatist.

Rikke Hvilshøj (V):

Jeg skal på et meget lille mindretal i Venstres gruppe redegøre for, hvorfor vi ender med at stemme, som vi gør.

Vi har meget stor sympati for og er meget enige i indholdet af det her beslutningsforslag. Vi er også enige i de argumenter, som hr. Villy

Søvndal har fremført, så dem vil jeg ikke gå nærmere ind på.

Modsat hr. Villy Søvndal har jeg deltaget i Venstres gruppemøde, og jeg kan forsikre hr. Villy Søvndal om, at der er ingen, der har fået armen vredet om. Vi stemmer efter vores overbevisning. Men i Venstre har vi den holdning, at når man stemmer for et forslag, som kræver nogle penge, skal finansieringen også være på plads. Det krav stiller vi til os selv, og det krav stiller vi til de forligspartier, som vi indgår aftaler med. Og derfor er vi selvfølgelig også nødt til at stille det krav til os selv i det her spørgsmål, også selv om vi er et lille mindretal i Venstres gruppe. Og der er ikke finansiering af det her forslag.

Jeg skal måske sige, at sådan som jeg kan se, at stemmeafgivningen bliver nu, så vil det mindretal hverken kunne gøre fra eller til i forhold til at flytte det endelige resultat.

Jeg vil så også sige, at som hr. Villy Søvndal jo har sagt og registreret, så flytter debatten sig. Det har jeg også registreret, og vi, på hvis vegne jeg taler, håber selvfølgelig også, at den debat kan fortsætte. Vi vil stadig væk deltage aktivt i den offentlige debat, som vi har gjort hidtil. Og jeg tror på, at på et tidspunkt vil det her også blive ét element ud af mange behandlingstilbud til narkomaner.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

En gang imellem kan man godt forstå, at befolkningen undrer sig over, hvad politikerne i dette høje Ting siger, og hvad de gør.

Nu siger fru Rikke Hvilshøj, at man ikke kan støtte et godt udspil, som klart vil give en bedre livskvalitet for mange mennesker i dette samfund, fordi det kræver penge, fordi det ikke er finansieret.

Jeg vil gerne have lov at spørge fru Rikke Hvilshøj: Hvornår er vi i dette Folketing begyndt at finansiere forsøg, som ikke engang er beskrevet? Det er dog den mest elendige undskyldning for, at man er blevet banket på plads.

Det at blive banket på plads er en del af det politiske spil, men lad dog ikke de stakkels mennesker, som ligger i rendestenen nede på Maria Kirkeplads, få skylden for, at politikere i dette Folketing ikke tør tage et ansvar og sige: Vi vil ikke gøre noget for jer. Det her har ikke noget med finansiering at gøre. Det koster tonsvis af kroner bare at rense deres sår.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det bliver meget i forlængelse af fru Lone Møllers spørgsmål. Jeg vil gerne bede fru Rikke Hvilshøj om at bekræfte, at der ikke i beslutningsforslaget står en deadline for, hvornår et forsøg skal gennemføres, men en deadline for, hvornår regeringen skal komme med et oplæg til et forsøg.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes, man kan opdele argumenter i argumenter, der er gode, og i argumenter, der er opfundet til den nødvendige lejlighed. Og jeg synes så udpræget, at det her kommer i den sidste kategori. Jeg synes også, det er bemærkelsesværdigt, at det kommer i dag og ikke har været nævnt på et tidligere tidspunkt. Men lad det nu ligge.

Jeg synes, at det må være underligt, og der er jeg meget enig med fru Lone Møller, at opleve for folk, at man går op og erklærer sig fuldstændig enig i et forslags intention – vi har ikke sagt noget om omfanget af forsøget, vi har ikke sagt noget om ikrafttrædelsestidspunktet – og så bruger man økonomien som årsag til, at man ikke kan støtte det.

Jeg tror, det er med til at vække undren over, hvorfor folk gør, som de gør, også hvis man husker det citat, jeg læste op før fra Dagens Medicin, for hollændernes argument er, at det her ikke koster penge, men sparer penge.

Men jeg vil godt invitere, for nu skal vi heller ikke tale os fra hinanden, og spørge: Er det sådan, at den del af Venstre, der er med på det her forsøg, vil sætte sig sammen med de andre medlemmer, der er fritstillet, i de partier, som hylder friheden, og beskrive det, der skal være projektet?

(Kort bemærkning).

Rikke Hvilshøj (V):

Nu ved jeg heldigvis bedre end fru Lone Møller og de øvrige, der er kommet med korte bemærkninger, om vi er nogle, der er blevet banket på plads eller ej, og det er vi ikke.

Man kan omvendt sige, at hvis vi stemte for det her forslag, er der også nogle, der vil sige, at Venstre jo altid kræver, at forslag er finansierede, og lige pludselig er der nogle medlemmer af Venstres gruppe, som stemmer for noget, hvor der ikke er peget på en finansiering, og hvordan kan det nu hænge sammen? Vi er nødt til, lige-

som vi er i andre sammenhænge, at have en finansiering på plads.

Til hr. Villy Søvndals spørgsmål: Vores primære påvirkningsgruppe er selvfølgelig vores egen, og det vil vi fortsætte med.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg vil gerne spørge fru Rikke Hvilshøj, om fru Rikke Hvilshøj med et tilsagn fra de personer i dette Folketing, der vil stemme for forslaget, om også at erklære sig enig i at finde finansieringen, stadig væk vil være imod. Jeg er overbevist om, at vi godt kunne drage en konklusion om, at samtlige i dette Folketing, der stemmer for, også er parate til at finde finansieringen.

Så vil jeg godt spørge: Hvad er det så, der hindrer fru Rikke Hvilshøj i at stemme for dette forslag? Vi skal finde en finansiering, ja, det lover jeg fru Rikke Hvilshøj at vi finder, hvis fru Rikke Hvilshøj er interesseret i det, frem for bare at have en dårlig undskyldning.

(Kort bemærkning).

Rikke Hvilshøj (V):

Nu tror jeg ikke, det er stedet, hvor vi skal til at forhandle finansiering, og som jeg siger, så flytter debatten sig.

Vi er også medlemmer af et regeringsparti, som vi selvfølgelig respekterer, og derfor skal en eventuel finansiering selvfølgelig hænge sammen i den sammenhæng.

Vores konklusion er i dag, at vi stemmer imod forslaget på grund af manglende finansiering.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Selvfølgelig skal vi ikke diskutere finanslov eller andre ting på nuværende tidspunkt.

Jeg siger til fru Rikke Hvilshøj, og jeg regner med at få et svar: Hvis samtlige medlemmer, som erklærer at stemme for det her forslag, også over for fru Rikke Hvilshøj fra denne talerstol erklærer sig parate til at finde finansieringen, så ved fru Rikke Hvilshøj jo også, at den sagtens kan findes uden om finanslov og alle mulige andre aftaler.

Kl. 18.55

Hvis der er et flertal for, at vi kan finde finansieringen, vil fru Rikke Hvilshøj så sige, at det er et rigtig godt forslag, som fru Rikke Hvilshøj da vil stemme for?

Fru Rikke Hvilshøj kan ikke stemme imod på grund af, at der ikke er finansiering, for der er

givet et tilsagn her, og jeg er sikker på, at vi kan få mange medlemmer herop og give et. Det med finansieringen er en dårlig undskyldning. Vi forhandler selvfølgelig ikke finanslov her, men vi finder en finansiering. Vil Venstre så være med?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det skal kun være for at hjælpe fru Rikke Hvilshøj lidt på vej. Der er jo ingen, der siger, at finansieringen skal være i indeværende år. Der vil gå lang tid med at undersøge, hvordan et forsøg skal designes og alt muligt andet, så det kan være, at vi er fremme ved år 2004, inden et forsøg skal etableres. Vi plejer vel ikke allerede et par år før, når vi laver et beslutningsforslag, at have finansieringskilderne så meget på plads, som det efterlyses af Venstre?

Formanden:

Så er det fru Tove Videbæk som ordfører.

Tove Videbæk (KRF):

Jeg havde ellers lovet mig selv, at jeg ikke skulle op og tilføje yderligere til debatten i dag, men nu kunne jeg altså ikke lade være.

Her på det sidste har det ligesom drejet sig om, at hvis der var nogen, der stemte imod forslaget, var det på grund af økonomien. Det er i hvert fald ikke på grund af økonomi, at Kristeligt Folkeparti enstemmigt stemmer imod det her forslag.

Der har lydt nogle forskellige udsagn heroppefra i dag, og dem synes jeg også jeg er nødt til at gå op og give nogle kommentarer:

Hr. Villy Søvndal sagde, at det drejer sig om, hvordan vi bedst hjælper nogle mennesker, og det er jeg helt enig i. Men det er næsten også kun det, jeg er enig med hr. Villy Søvndal i af alt det, han har sagt i dag.

Hr. Villy Søvndal siger, at det ikke er rigtigt, at der er en meget lav behandlingsindsats, og dér er jeg uenig, for det mener jeg bestemt der er. Den danske ekspertgruppe har jo også udtalt, at der er et meget stort uudnyttet potentiale i narkobehandlingen i Danmark. Der kan gøres langt, langt mere, end der er blevet gjort indtil nu. Det tror jeg at vi alle er enige med den danske ekspertgruppe i.

Hr. Villy Søvndal konkluderede også om det schweiziske forsøg, som om der var en entydig konklusion på det forsøg. Det er jeg meget uenig med hr. Villy Søvndal i, for efter det forsøg blev det netop sagt, at man ikke entydigt kunne kon-

kludere, om de gode resultater, der dog var for nogle, skyldtes heroinen, eller om de skyldtes den massive psykosociale indsats, der blev givet under forsøget.

Så citerede hr. Villy Søvndal forskellige ting fra Dagens Medicin. Her vil jeg sige, at jeg vil advare mod at bruge Dagens Medicin som sandhedsvidne.

Så var der tale om hollandske forsøg. Der siger hr. Villy Søvndal, at alle måtte indrømme, at det var et veldokumenteret resultat, og at to ud af tre fik det bedre osv., osv. Jamen har hr. Villy Søvndal ikke læst hele rapporten, hvor der står, at også de, som kun fik metadon, fik det bedre? Det skyldtes jo netop den meget massive psykosociale indsats. Det var jo et forsøg, som var meget ulig det forsøg, som SF foreslår.

Det forsøg, som SF ønsker i Danmark, er et forsøg med de allermest udsatte, de dårligst fungerende, dem med store bylder og psykiske problemer, simpelt hen dem, der har det allerværst. Det, der skete i det hollandske forsøg, var, at dem sorterede man allerførst fra, for hvis de havde været med i forsøget, havde de ødelagt resultatet af forsøget.

Så de allerdårligste, som vi vil lave forsøg med i Danmark, sorterede man først fra i Holland. Derfor kan vi overhovedet ikke bruge det hollandske forsøg til noget, når vi sammenligner med det, som hr. Villy Søvndal ønsker at foreslå i Danmark.

Så gik hr. Villy Søvndal imod det her med at kvalificere sig til et heroinforsøg. Der må jeg sige, at jeg har snakket med adskillige tidligere narkomaner, som siger, at man selvfølgelig vil forsøge at kvalificere sig. Man vil gøre alt, hvad man kan for at kvalificere sig til at få heroin.

Kl. 19.00

Hr. Villy Søvndal siger, at man har meget lidt forståelse for narkomaner osv., deres liv, når man udtaler, at de vil kvalificere sig. Men jeg må sige, at samtlige tidligere narkomaner, som jeg har talt med – og dem tager jeg faktisk som eksempler i denne her sag – siger, at selvfølgelig vil man kvalificere sig. Det vil man altid gøre.

Så vedrørende det her med, at det er et forsøg, vi vil have, så kan vi jo se i det hollandske og også i det schweiziske, at et forsøg er simpelt hen ikke muligt. Vi kan lige så godt indstille os på, at hvis vi indleder et forsøg i Danmark, så vil det blive en permanent ordning. Man kan ikke lave et forsøg og så stoppe det og sige: Nu skal I tilbage til den gamle metode.

Så vil jeg også sige, at der bliver talt om, at vi skal have et bredt spektrum, en bred vifte af forskellige metoder, forskellige muligheder for narkomanerne, det er jeg enig i, men jeg er ikke enig i, at vi skal indføre et nyt stof. Vi har allerede et stof, som narkomanerne får: metadon.

Også da man startede forsøg med metadon, var det sådan, at man talte om, at det skulle være til de allermest udsatte, de, som ikke kunne profitere af stoffri behandling. De, om hvem man vidste, at det alligevel ikke kunne lykkes, skulle have lov til at have metadon. Det var kun en ganske lille gruppe, og nu er der vel 6.000, 7.000, 8.000 narkomaner, der får metadon. Nøjagtigt det samme ville ske med heroin.

Så har vi også heroppefra i dag hørt, at det var noget med 4 pct. af narkomanerne, som bliver stoffri via den stoffri behandling, og det er simpelt hen ikke korrekt. Vi har set tal på helt op til 19-20 pct., og det er nogle af de nyeste tal, vi har set.

Så narkobehandlingen i Danmark bliver bedre og bedre, den lykkes bedre og bedre, og i Kristeligt Folkeparti er vi helt enige med den danske ekspertgruppe i, at vi har et stort uudnyttet potentiale i den danske narkobehandling. Derfor glæder det mig faktisk også, at der p.t. bliver arbejdet med en behandlingsgaranti for narkomaner.

Vi skal have mange flere behandlingssteder for narkomanerne. Vi ved, at der er mange narkomaner, der står på venteliste for at komme i behandling; det har vi næsten ikke hørt noget om her i dag. Vi har for få behandlingssteder, vi har for få stoffri behandlingssteder. Rigtig mange narkomaner vil gerne i behandling, men kan ikke komme det. Vi har brug for flere pladser, vi har brug for længere behandlingsperioder, vi har brug for masser af psykosocial behandling. Vi skylder narkomanerne at tage deres problemer seriøst.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Ja, jeg kan ikke lade være. Må jeg ikke godt sige, at jeg har bare et behov for, at fru Tove Videbæk bekræfter, at de, der har været drivende i hele den behandlingsindsats, vi har gennemført gennem den sidste del af 1990'erne, har været SF. De, der har foreslået behandlingsgarantien for narkomaner, har været SF. Det er jo ikke det, vi skiller på.

Vi skiller på, at selv når vi har uddybet behandlingstilbuddene – og dem vil vi gerne fort-

sætte med – så har vi for mange mennesker, der dør. Det er det, der er problemet. Det er dér, vi skiller.

Jeg har ikke sagt, at der ikke kan gøres mere behandlingsmæssigt. Selvfølgelig kan der gøres langt mere behandlingsmæssigt. Det er derfor, det bekymrer mig dybt, at vi er på vej mod et efterår, hvor der vil blive skåret dybt i behandlingsindsatsen rundt om i amterne. Så får man altså hverken den ordentlige behandlingsindsats eller det stof, der kunne hjælpe nogle af de allerdårligst stillede.

Men jeg siger ikke det her, fordi jeg tror, at jeg kan overbevise Kristeligt Folkeparti. For uanset hvor mange gunstige forsøg vi laver, er Kristeligt Folkeparti imod det her projekt, og sådan er det.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jamen det, der får mig på talerstolen med en kort bemærkning til fru Tove Videbæk, er også, at det næsten lyder, som om vi andre ordførere ikke talte for forebyggelse m.v. Jeg nævnte faktisk meget konkret i min tale her som repræsentant for hele den socialdemokratiske gruppe, at forebyggelse og stoffri behandling også er vigtig for os. Men så er der bare nogle af os, der også synes, at de måske 250 narkomaner, der kan få glæde af en heroinunderstøttet behandling, ikke skal snydes herfor.

Da jeg skal have et spørgsmål til en kort bemærkning, vil jeg så tillade mig at sige, at i det bilag, vi har fået så sent som i dag, er der jo en model på et forsøg netop i relation til de sværeste og til målgruppen, som er beskrevet i beslutningsforslaget, og der vil jeg så spørge Kristeligt Folkeparti, om de vil være med til at genoptage debatten omkring de sværeste, uanset hvordan stemmeresultatet bliver i dag.

Kl. 19.05

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg vil sige, at man skal ikke stille spørgsmål her. Korte bemærkninger er ikke nødvendigvis korte spørgsmål, så der er ingen grund til at forlænge det, hvis man ikke har et spørgsmål på læben.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Til hr. Villy Søvnal: Jamen jeg er meget enig i, at vi er meget enige i, at det er mennesker, der skal hjælpes, og vi vil næsten gøre hvad som

helst for at hjælpe dem, både SF og Kristeligt Folkeparti.

Men dér stopper så enigheden, for vi mener, at behandlingstilbuddene er langt fra udbygget nok. Der er et meget, meget stort uudnyttet potentiale, der skal bygges langt flere behandlingssteder osv., osv., som jeg sagde før, og det er jeg helt enig med den danske ekspertgruppe i. Mange narkomaner er ikke blevet taget alvorligt i Danmark, de har fået tilbudt metadon og en kop kaffe, og det var så det.

Jeg synes, vi på en eller anden måde burde skamme os over i Danmark, at vi har behandlet narkomanerne på den måde. For når vi sammenligner både med Schweiz og med Holland, har de dér, hvis vi ser bort fra heroinen, forsøgt med massivt psykosocialt arbejde, hjælp, støtte, og det var så noget, vi kunne begynde at tage fat på i Danmark og så udelade heroinen. Den psykosociale hjælp og indsats tror jeg vi er helt enige i.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

»Vi har spist narkomanerne af med metadon og en kop kaffe.« Altså vil fru Tove Videbæk fortælle, om Kristeligt Folkeparti også ville gå imod indførelse af metadonbehandling i dag, hvis det var det, der var til afstemning, for så bliver jeg da for alvor dybt, dybt bekymret over Kristeligt Folkepartis meninger på det her område.

Der bliver sagt glidebane, der bliver sagt, at metadonbehandling bare var et tegn på, at flere og flere blev indrulleret. Er det ikke sådan, at metadonbehandling blev indført, fordi vi havde en stor gruppe mennesker, der var sat ud på et sidespor og led stor smerte på grund af deres heroinmisbrug, og at man gav det til nogle flere og flere, fordi det rent faktisk viste sig at hjælpe?

Substitutionsbehandling med metadon er i dag den allerbedste behandlingsform, vi overhovedet har i narkotikabehandlingen i sammenhæng med psykosocial indsats.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Jeg er fuldstændig enig med Socialdemokratiets ordfører i, at den psykosociale indsats er meget, meget vigtig, og jeg er også enig i – jeg kan godt gentage det, som jeg sagde tidligere – at der er narkomaner i dag, som ikke bliver taget seriøst, men som bliver spist af med metadon og en kop kaffe.

Og nej, jeg har ikke noget imod den substitutionsbehandling, men det, som jeg har noget imod, er, at narkomanerne kun får metadon, men ikke nogen psykosocial støtte, ikke det mindste andet, de får bare metadonen og en kop kaffe og så farvel og tak, og så må de klare sig selv. Det synes jeg simpelt hen er så useriøst; jeg skammer mig over, at vi behandler mennesker på den måde.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Afstemning

Ændringsforslaget vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes herefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Kl. 19.10

Forhandling

Forsvarsministeren (Svend Aage Jensby):

Jeg føler trang til at takke Venstre, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti, altså en kæmpe majoritet, der står bag det beslutningsforslag, som vi nu stemmer igen om få øjeblikke.

Med dette beslutningsforslag sender Danmark et klart signal om, at vi fortsat aktivt deltager i kampen mod terrorismen, nemlig ved at sende ubåden »Sælen« til det østlige Middelhav.

Vi demonstrerer her, at vi har en militær kapacitet, som er meget værdsat, som Danmark besidder som et af de få lande, og som Danmark har erfaringer med at operere med. Det er et for dansk forsvar og for dansk international anseelse overordentlig vigtigt signal, vi hermed sender. Derfor min tak til de partier, som står bag det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 45 (S, SF, EL og Martin Lidegaard (RV)) stemte for, 76 (V, DF, KF, RV, KRF, Poul Andersen (S), Svend Auken (S), Jette Bergeholz Baurtrup (S), Sandy Brinck (S), Niels Sindal (S) og Jytte Wittrock (S)) imod.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 93 stemmer (V, S, DF, KF, RV og KRF) mod 12 (SF og EL).

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Udenrigsministeren vil få meddelelse om denne beslutning.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 109:

Forslag til folketingsbeslutning om et udvidet dansk maritimt bidrag til NATO's flådeoperationer i den østlige del af Middelhavet.

Af udenrigsministeren (Per Stig Møller).

(Fremsat 8/5 2002. Første behandling 15/5 2002. Betænkning 23/5 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 49:

Forslag til folketingsbeslutning om vederlagsordning for privatkopiering på blanke medier og optageudstyr.

Af Ole Sohn (SF) og Aage Frandsen (SF).

(Fremsat 15/1 2002. Første behandling 2/4 2002. Betænkning 8/5 2002).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.